

Reis genoten

Vier vrouwen op
zoek naar God

SHARON GARLOUGH BROWN

Sharon Garlough Brown

Reisgenoten

Vier vrouwen op zoek naar God

Roman

Vertaald door Roeleke Meijer-Muilwijk

Nederlandse vertaling © Uitgeverij Voorhoeve – Utrecht, 2016
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl
www.puurvandaag.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Sensible Shoes* bij InterVarsity Press, P.O. Box 1400, Downers Grove, IL 60515-1426, USA.
© Sharon Garlough Brown, 2013

De Bijbelteksten in deze uitgave zijn ontleend aan de NBV, © 2004, tenzij anders vermeld.

Vertaling Roeleke Meijer-Muilwijk
Omslagontwerp b'IJ Barbara
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best
ISBN 978 90 297 2493 7
ISBN e-book 978 90 297 2494 4
NUR 302/707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

*Aan degenen die met me meelopen
en aan de Heilige Geest, vriendelijke onthuller en trouwe gids
met diepe liefde en dankbaarheid*

Inhoud

1. Uitnodiging voor een reis
 2. De pelgrimsreis begint
Opdracht 1: Een pad voor gebed
 3. Gods hart leren kennen
Opdracht 2: Bidden met het Woord
 4. Leren stilstaan
 5. Kom en zie
 6. Verstoppertje spelen
Opdracht 3: Het gebed van zelfonderzoek
 7. Loslaten en ontvangen
 8. Vol vertrouwen God ontmoeten
 9. Gevonden op het kruispunt
Opdracht 4: Het woestijngebed
Opdracht 5: Bidden met fantasie
 10. Dieper de woestijn in
 11. De last verlichten
Opdracht 6: Zelfreflectie en schuldbelijdenis
 12. Samen Gods liefde ervaren
Opdracht 7: Levensregel
- Epiloog
Vol dankbaarheid

Uitnodiging voor een reis

*Ga op de kruispunten staan, denk na,
kijk naar de oude wegen.
Welke weg leidt naar het goede?
Sla die in, en vind rust.
Jeremia 6:16*

Meg

1967

Een klein meisje met een grijs wollen jasje aan en een rood gebreid mutsje op liep alleen door de sneeuw, op zoek naar de glinstering van goud. Mama had rinkelende belletjes van iemand gekregen voor Kerst, en glimlachend had ze die aan de voordeur gehangen. Dus toen de wind de belletjes weggerukt en meegevoerd had, wilde de vijfjarige Meg ze koste wat kost terugvinden om mama weer gelukkig te maken.

Neuriënd zocht Meg tussen de struiken in de tuin. Ze was dol op verstoppertje spelen. Ze zou wel willen dat mama of Rachel verstoppertje met haar speelde, maar mama had het te druk om te spelen en de elfjarige Rachel zei altijd dat ze te groot was voor babyspelletjes. Was papa maar niet naar de hemel gegaan om bij God te zijn! Papa kon heel goed verstoppertje spelen.

Geduldig speurde Meg naar de kwijtgeraakte belletjes, bijna een uur

lang, en eindelijk zag ze er eentje glinsteren in een berg sneeuw bij de garage van mevrouw Anderson. Meg hield haar schat stevig vast en huppelde de oprijlaan en de verandatrap op.

Mama stond met een boos gezicht bij de deur. 'Margaret Fowler! Heb je niet gehoord dat ik je riep?'

'Mama, ik heb ze gevonden!' Stralend bood Meg haar geschenk aan.

Mama trok Megs mutsje af en haar dikke blonde krullen kwamen tevoorschijn. 'Hoe vaak moet ik het nog zeggen? Trek je laarzen buiten uit. Ik wil geen sneeuwtroep op deze vloer.'

Meg liet haar laarsjes op de veranda achter en danste naar binnen, rinkelend met de belletjes. 'Kijk, mama! Ik heb je belletjes gevonden!'

Mama fronste haar wenkbrauwen en deed de deur dicht. 'Welke belletjes?'

Meg Crane stapte over de drempel van haar ouderlijk huis in Kingsbury, Michigan. Het rinkelen van haar sleutels weergalmde in de hal. Bijna veertig van haar zesenzeventig levensjaren had ze in het victoriaanse huis van haar familie doorgebracht, maar nog nooit had het zo hol en eenzaam aangevoeld als nu. Meg trok de deur achter zich dicht, liet zich langzaam op de vloer zakken en leunde met haar hoofd tegen de houten lambrisering.

Weg. Becca was weg. Haar geliefde dochter was uitgevlogen.

Meg wenste dat ze langer bij elkaar hadden kunnen blijven. De vierde dag van augustus was te snel angebroken en nu zat haar enige kind in een vliegtuig naar Londen, waar ze het eerste jaar van haar studie zou doorbrengen.

Becca's levendige aanwezigheid in huis had Meg zo heerlijk afgeleid en beziggehouden. Er was zo veel voor hen samen te doen geweest, ze hadden zo veel voorbereidingen moeten treffen voor het avontuur aan de andere kant van de oceaan. Becca's blijdschap en enthousiasme hadden Meg tijdelijk opgebeurd en kracht gegeven om boven haar eigen verdriet uit te stijgen.

Maar nu overspoelde het lege huis haar met een verschrikkelijke stilte.

Moeder was ook weg. Nog steeds.

Maanden na Ruth Fowlers dood had Meg nog de impuls moe-

ten bedwingen om haar moeder luidkeels te begroeten, elke keer als ze in huis aankwam. Nog altijd verwachtte ze dat moeder bij het avondeten aan tafel zou komen zitten. Nog altijd luisterde ze of ze haar voetstappen op de trap hoorde. Nog altijd bleef ze bij de deur van haar slaapkamer staan en onderdrukte ze de neiging om welterusten te zeggen.

Waarschijnlijk zou het ook lang duren voordat ze Becca's afwezigheid had verwerkt. Ze zou Becca's roze waterfles zoeken op het aanrecht in de keuken. Ze zou blijven luisteren of ze het opgewekte neuriën van haar dochter zou horen, terwijl die luisterde naar haar iPod. Waarschijnlijk zou ze voorlopig nog rond middernacht wakker worden en verwachten dat ze Becca weer veilig thuis zou horen komen na een avondje uit met vriendinnen. Maar nu waren de melancholieke zuchten van de antieke staande klok en het zachte gezoem van de koelkast de enige geluiden in huis.

Meg Crane was alleen. Helemaal alleen.

Wat nu?

Meg liet haar hoofd zakken en hilde.

Op zaterdagavond zette Meg plichtsgetrouw de wekker. Liever zou ze op zondagochtend in bed zijn gebleven, maar ze voelde zich toch gedrongen om naar de kerk te gaan. Ze kwam altijd precies tijdens het openingsgezag binnen in de Kingsbury Community Church. Jarenlang had ze geoefend op de veiligste manier om elke interactie met andere gelovigen te vermijden: aankomen terwijl iedereen al aan het zingen was, helemaal achterin gaan zitten, in de hoek vlak bij de uitgang, en vóór de zegen vertrekken. Haar geringe lengte – ze was nog geen een meter zestig lang – was een groot voordeel bij het ongezien naar binnen en naar buiten glijpen. Gewoonlijk werkte haar onzichtbaarheidsstrategie op zondag uitstekend.

Deze zondag stond de vrouw van pastor Dave, Sandy, echter in het portaal toen Meg naar buiten ging. Meg liep alsof ze haast had, in de hoop dat haar vastberaden blik en stap de indruk zouden wekken dat ze andere afspraken moest nakomen. Maar toen

Sandy glimlachte en haar naam noemde, wist Meg dat haar plannetje was verijdeld.

‘Ik hoopte al dat ik je vanmorgen te pakken zou krijgen, Meg. Ik heb je de laatste maanden niet meer gesproken. Hoe gaat het met je?’

‘Prima, Sandy, dank je. En met jullie?’

‘Met ons gaat het goed. We genieten van dit heerlijke weer. De zomer is altijd zo prachtig in Michigan, vind je niet?’

Meg hoorde het koor het lied na de zegen zingen en wist dat er niet veel tijd meer was voordat het voorportaal zich zou vullen met mensen die ze niet wilde spreken. Het kostte zo ontzettend veel inspanning om niet in tranen uit te barsten. Eén blik van medelijden, één vriendelijk uitgesproken woord en ze zou waarschijnlijk helemaal instorten. Voorzichtig schuifelde ze in de richting van de buitendeur.

‘Deze kregen we pas in de brievenbus, en ik moest meteen aan jou denken.’ Sandy overhandigde haar een donkerpaarse folder. ‘Het gaat over de herfstprogramma’s van het New Hope retraitecentrum. Je kent New Hope toch wel?’

Meg had het retraitecentrum nooit bezocht, maar als levenslange inwoner van Kingsbury had ze het gebouw met het bijbehorende terrein vaak in het voorbijgaan gezien. ‘Ik... eh... Ik weet waar het is, maar dat is het wel zo’n beetje.’ De deuren naar de kerkzaal gingen al langzaam open, en ze kon elk moment omsingeld worden.

Sandy had blijkbaar geen haast. ‘New Hope is een geweldige instelling,’ vervolgde ze. ‘Ik ben al naar heel veel van hun programma’s geweest, en vooral dit programma is heel goed.’

Meg veegde haar asblonde krullen weg bij haar ogen en veinsde belangstelling toen Sandy haar de alinea over een ‘gewijde reis’ liet zien.

‘Het gaat allemaal over het verdiepen van je relatie met God door gebed en andere geestelijke oefeningen,’ legde Sandy uit. ‘En gezien de veranderingen die jij de laatste maanden hebt moeten doormaken, dacht ik dat deze groep je misschien zou kunnen helpen om je weg te vinden.’

Meg beet op haar lip. Blijkbaar had de voorganger met zijn vrouw besproken hoe moeilijk het rouwproces haar viel.

Sandy vervolgde met zachte, vriendelijke stem: 'Ik herinner me nog hoe ik me voelde toen mijn moeder stierf, en ik weet hoe sterk jullie band was.'

Hoe sterk onze band was?

Meg voelde de hitte opstijgen langs haar hals en gezicht. De donkerrode vlekken op haar lichte huid verraadden haar weer eens. Ze had een hekel aan die vlekken. Klikspanen.

'Heel lief dat je aan me dacht, Sandy,' zei ze. Ze hield haar ijskoude hand tegen haar keel om die af te koelen. 'Wil je pastor Dave alsjeblieft vertellen dat zijn preek van vanmorgen me erg heeft aangesproken?'

Daarna glipte ze snel de glazen deuren uit voordat iemand anders naar haar kon glimlachen en haar bij haar naam kon noemen.

Hannah

1976

De zevenjarige Hannah Shepley was dol op Bruine Beer, aan wie ze al haar geheimpjes en zorgen veilig kon toevertrouwen. Toen een van zijn vriendelijke ogen van zijn hoofd viel en verdween, was ze ontroostbaar.

Juffrouw Betty, de bejaarde buurvrouw, aaide Hannah met haar reumatische hand over haar bolletje en zei dat ze zich geen zorgen hoefde te maken. Zij kon de ogen van Bruine Beer wel repareren. Nog altijd in tranen vertrouwde Hannah de beer toe aan juffrouw Betty, die beloofde dat ze hem snel terug zou geven.

Toen Bruine Beer twee dagen later weer thuiskwam, zei juffrouw Betty stralend: 'Hier, Hannah. Zie je wel? Zo goed als nieuw!'

Maar toen Hannah in de ogen van Bruine Beer keek, herkende ze hem niet meer. En ze wist zeker dat hij haar ook niet herkende. De alleswetende, vriendelijke uitdrukking was verdwenen, vervangen door de nietszeggende, geheugenloze sturende blik van twee grote plastic knopen. Hannah was haar beste vriend en vertrouweling kwijt.

Haar moeder voelde zich opgelaten omdat ze zweeg. ‘Wat zeg je dan, Hannah? Juffrouw Betty heeft hard gewerkt om je beer voor je te repareren.’

‘Dank u wel, juffrouw Betty,’ fluisterde Hannah. Maar toen ze alleen op haar kamer was, barstte ze in tranen uit.

‘Ik voel me altijd zo veel beter nadat ik u heb gesproken,’ zei de huilende vrouwenstem aan de andere kant van de telefoon.

De negenendertigjarige Hannah Shepley glimlachte. Ze was dol op haar werk. Al vijftien jaar diende ze als hulppredikant in de Westminster Church in Chicago, en nog altijd hield ze van wat ze deed.

‘Laten we een afspraak maken om samen te bidden,’ zei Hannah. Ze pakte haar agenda en bekeek haar schema voor vandaag: dinsdag 5 augustus. Ze zat volgeboekt tot en met een vergadering tijdens het avondeten. ‘Is acht uur te laat voor u?’ vroeg ze. ‘Ik kom met alle plezier bij u thuis, maar u bent ook welkom op mijn kantoor... wat u het beste uitkomt.’ Ze spraken af op Hannahs kantoor.

Hannah had nooit spijt gekregen van haar besluit om haar kantoor veel comfortabeler in te richten dan haar eigen huis. Niet alleen omdat die gezellige omgeving een veilige haven bood aan mensen in een crisis, maar ook omdat ze het grootste deel van haar leven hier doorbracht. Ze had zelfs al een keer berekend hoeveel tijd ze in haar huis aanwezig was, behalve om te slapen, en ze had ontdekt dat haar woning in dat opzicht op de derde plaats kwam.

Nog na ziekenhuizen.

Hannah keek op haar horloge en pakte haar sleutels. Ze moest tegen tien uur in het ziekenhuis zijn om met Ken Walsh te bidden vóór zijn openhartoperatie.

En als ze daar toch was, kon ze meteen even gaan kijken bij Mabel Copeland, die daar herstelde van de operatie waarbij ze een kunstheup had gekregen. Als ze opschoot, zou ze onderweg nog tijd hebben om bloemen te kopen.

In de gang botste ze bijna tegen Steve Hernandez, de hoofd-

predikant van Westminster, op. ‘Ga je er weer vandoor?’ vroeg Steve.

‘Vanmorgen iemand die geopereerd wordt en daarna een aantal afspraken voor pastorale zorg.’ Hannah deed haar halfflange, lichtbruine haar achter haar oren. ‘Ik heb weer eens zo’n dag waarop ik op drie plekken tegelijk moet zijn. Je weet hoe dat gaat.’

‘Kan ik je vandaag ergens mee helpen?’ vroeg Steve.

Dat vroeg Steve altijd, en Hannah zei altijd nee. Ze had alles onder controle. Toch was ze dankbaar dat hij er een gewoonte van maakte om hiernaar te informeren. Veel hoofdpredikanten vonden het vanzelfsprekend dat hun hulppredikanten al het werk deden. Steve niet. Hij probeerde altijd in geestelijk opzicht de vinger aan de pols te houden bij zijn medewerkers, en daarom hielden ze allemaal van hem.

‘Zorg er wel voor dat je vandaag nog wat tijd neemt om adem te halen, Hannah.’

Ze lachte. ‘Ik heb voor volgende week donderdag wat ademtijd ingeroosterd.’

De volgende ochtend klopte Steve net voor acht uur op de open deur van haar kantoor. ‘Alweer zo vroeg van start?’ vroeg hij met een blik op zijn horloge.

Hannah keek op van haar lectuur en onderdrukte een gaap. ‘Vanmorgen was ik in het ziekenhuis om vóór zijn operatie nog met Ted en zijn gezin te bidden. Eigenlijk wilde ik bij hen blijven wachten, maar ik heb een vergadering om negen uur. Ik ga later nog wel terug om te kijken of het goed met hem gaat.’ Ze wees uitnodigend op haar bruine suède bank. ‘Kom binnen, Steve. Ga zitten.’

Hij legde een kussen en een deken opzij. ‘Ben je vannacht wel naar huis gegaan?’

‘Ik doe straks nog een dutje.’ Ze nam een slokje koffie. ‘Wat is er?’

Ze hoorde Steve diep ademhalen, het was duidelijk dat hij iets op zijn lever had. ‘Hannah, de ouderlingen en ik hebben een beslissing genomen die jij niet leuk zult vinden. Maar ik

hoop toch dat je het als een geschenk in ontvangst kunt nemen.’

Hannah klemde haar kaken op elkaar en begon onmiddellijk te bedenken wat hij nu zou kunnen gaan zeggen. Verbazingwekkend hoeveel verschillende gedachten er binnen vijf seconden door haar hoofd konden vliegen. Eén schot in de lucht en ze was alweer aan het racen. Ging het om een reorganisatie van het personeel? Werd een van de programma’s van de kerk afgeblazen? Moest ze toezicht gaan houden op een ander team?

‘We geven jou een sabbatical van negen maanden,’ zei hij. ‘Vanaf september.’

Slippend en abrupt kwamen haar gedachten tot stilstand. ‘Ik begrijp het niet,’ zei ze. Haar blik zweefde over zijn gezicht, op zoek naar non-verbale aanknopingspunten.

‘Dat weet ik. Maar dit is al vaker ter sprake gekomen en het wordt tijd dat jij eens rust neemt. Jij werkt hier al bijna vijftien jaar zonder dat je vakantie hebt genomen. Je bent er ruimschoots aan toe.’

‘Maar er zijn zo veel predikanten die veel langer doorgaan en nooit vakantie krijgen,’ bracht zij ertegen in. ‘Bovendien heb ik vorig jaar zes weken vrij gehad!’

Steve lachte. ‘Om te herstellen van een ingrijpende operatie! En als ik me goed herinner, bleef je thuis gewoon doorwerken.’

Ze schudde nadrukkelijk haar hoofd. ‘Ik heb geen sabbatical nodig. Ik ben dol op mijn werk, en het gaat prima met me.’

‘Je brengt ons niet meer op andere gedachten, Hannah. Het is al besloten. En om onze liefde en waardering voor jou te tonen – en je te helpen echt tot rust te komen – hebben een paar mensen genoeg geld gedoneerd om in al je levensbehoeften te voorzien.’

Van zo’n royale sabbatical voor een hulppredikant had Hannah nog nooit gehoord, en dus vertrouwde ze het niet helemaal. Ze wist dat ze haar gezichtsuitdrukking niet onder controle had, dus wendde ze haar blik af naar het plantje en de ballon met ‘Van harte beterschap!’ die ze later op de dag in het ziekenhuis zou bezorgen.

Steve begreep haar reactie en probeerde haar onuitgesproken

angst te ontcrachten. ‘Je wordt niet ontslagen, Hannah, dat be-
loof ik je. Je doet je werk uitstekend, de gemeente houdt van je
en je bent een geweldige collega.’

Nog steeds wilde ze hem niet aankijken. Ze vertrouwde zich-
zelf niet. Vanuit haar ooghoeken zag ze dat hij voorover leunde
op de bank, zijn ellebogen stevig op zijn knieën zette en zijn
handen in elkaar sloeg. Dit was Steves ernstige houding, die hij
had gereserveerd voor bijzonder riskante ogenblikken in de pas-
torale zorg: stellen die op het punt van scheiden stonden, tieners
met zelfmoordgedachten, ouders die hun geloof dreigden te ver-
liezen na de dood van een kind. Dan zette Steve zijn hakken
stevig in de grond en trok hij aan een onzichtbaar touw om deze
vertwijfelde personen weg te trekken bij de afgrond van de wan-
hoop, tot ze veilig waren in de sterke armen van God.

Blijkbaar dacht Steve dat zij nu op zo’n rand balanceerde.
Welke rand? Ze kon zich niet herinneren dat hij het touw ooit
voor haar gebruikt had. Ze had het touw niet nodig. Echt niet,
echt niet.

‘Weet je die geweldige preek over Johannes 15 nog, die je een
paar maanden geleden hield?’ vervolgde hij.

Hannah gaf geen antwoord. Ze had het akelige gevoel dat haar
wijze woorden over Jezus als de wijnstok en God de Vader als
de wijnbouwer nu elk moment tegen haar gebruikt konden gaan
worden.

‘Je hebt de gemeente verteld dat bij snoeien geen straf is, maar
een verbetering. Je hebt ons eraan herinnerd dat bij snoeien Gods
manier is om ons te vormen, zodat we nog meer op Christus gaan
lijken. Jezus zei dat de ranken die gesnoeid worden, de ranken
zijn die vrucht dragen. En jij draagt vrucht, Hannah. In over-
vloed. Deze sabbatical is geen straf, maar bij snoeien. Het wordt
tijd om toe te laten dat God voor je zorgt en dat Hij jou vormt,
zodat je nog meer op Christus gaat lijken.’

‘Maar vanaf september?’ riep ze uit. ‘Dat is onmogelijk! Ik heb
al die herfstprogramma’s al gepland. Zo snel kan ik alles hier toch
niet afronden. En wie zou mijn plaats willen innemen?’

Steve aarzelde, en juist door zijn aarzeling begreep Hannah hoe

de vork in de steel zat. Deze sabbatical was al een tijd geleden gepland. Ze hadden het haar alleen nog niet verteld. Tot nu toe. Waarom hadden ze haar niet langer van tevoren gewaarschuwd? Waarom hadden ze haar niet bij de planning betrokken? Bovenal: waarom hadden ze niet al vanaf het begin open kaart met haar gespeeld?

‘We hebben alles al geregeld, Hannah. Je hoeft je nergens zorgen over te maken, dat beloof ik.’

Dit was waanzin. Absoluut absurd. Hoe kon dit nu gebeuren?

Steve sprak zacht en geruststellend verder. ‘Je hebt hier in Westminster geweldig werk geleverd, dat vinden je collega’s en de ouderlingen allemaal. Maar ik denk ook dat je wat tijd en ruimte nodig hebt om je persoonlijke en je professionele identiteit uit elkaar te houden. Je weet niet meer wie je bent als je geen pastoraal werk doet. Je weet niet wat je moet beginnen als anderen je niet nodig hebben. En je hebt geen idee hoe moe je bent. Geloof me. Ik heb het zelf ook meegemaakt.’

Hoewel zijn stem vriendelijk klonk, kromp ze ineen.

‘Jaren geleden heeft mijn hoofdpredikant ditzelfde gesprek met mij gevoerd, Hannah. Hij zag waarschuwingssignalen in mijn leven die ik zelf niet zag, en hij kwam in actie. Zijn interventie werd de redding van mijn bediening, mijn gezin en mijn gezondheid. Dat was een enorme zegen voor mij, en ik hoop dat dit een zegen voor jou zal zijn.’

Ze wilde het niet horen. Ze was niet opgebrand, en ze stond niet op de rand van de afgrond. Zij had geen gezin om zich zorgen over te maken en haar gezondheid was uitstekend. Zij had geen vakantie nodig. Echt niet, echt niet.

‘Kan ik niet gewoon een maand vrij nemen?’

‘Nee.’

‘Drie maanden dan? Dan ga ik wel ergens in retraite, onder begeleiding, en dan kom ik hernieuwd en verkwikt terug.’

Steve was onvermurwbaar. ‘We hebben het hier over radicaal bij snoeien. Als we jou maar een paar maanden geven, ga je alleen maar zitten aftellen tot je terug kunt komen en de draad weer op dezelfde manier kunt oppakken.’

Kom naar mij, jullie die vermoeid zijn en onder lasten gebukt gaan, dan zal ik jullie rust geven.

Vier vrouwen die ieder op hun eigen manier zijn vastgelopen in het leven, geven zich op voor een cursus in een christelijk retraitecentrum. De predikant **Hannah** merkt pas hoe vermoeid ze is als ze gedwongen wordt een sabbatical te nemen. **Meg** voelt zich eenzaam nu haar kinderen het huis uit zijn en worstelt met gebeurtenissen uit haar verleden. **Mara** ziet haar huwelijk afbrokkelen en heeft het gevoel dat ze altijd afgewezen wordt. **Charissa**, een hardwerkende student, laat zich opjagen door haar perfectionisme.

Reisgenoten nodigt je uit om samen met deze vier vrouwen op een spirituele reis te gaan waarin ogen worden geopend, belemmerende gedachten losgelaten en oude wonden genezen. Ben je op zoek naar nog meer inspiratie? Doe dan ook zelf de opdrachten die Hannah, Meg, Mara en Charissa krijgen, alleen of met vriendinnen.

Sharon Garlough Brown is predikant en retraiteleider. In deze roman heeft ze de oefeningen verwerkt die grote impact hadden op haar eigen geloofsleven, zoals het woestijngebed en het lopen van het labyrint van Chartres. Sinds het succes van *Reisgenoten* in de Verenigde Staten organiseert ze verschillende workshops en retraites gebaseerd op het programma uit het boek.

Dit boek daagt je uit om je eigen zoektocht aan te gaan! Praktisch, diepgaand en inspirerend.

- Janneke de Leede,
auteur, psycholoog en mediaspecialist

NUR 302

9 789029 724937